

دهمویست به جگه رگوشه کانم شاد بیمه وه

پيروكي زيانه

به شی په کهم

فهریده. ع

شستیک به یهک نه گه یشتن و به شتر هاتین، من زور نه زانانه توارم و به ره مالی باوکم گه راکمه وه، به لاه نه مده زانی نه مده دوایین توارن ده بی. زیز بوونه که ی من بیا نوبه کی باش بو، براه کم پپی له سه ر نه وه داده گرت که نیت زخمی ته له گهل نه وه بنه مالیه دا سوودی تیدا نه ماوه، ده بی له یه کتر دورر بکه وینه وه، نه وه دیکوت: تا خوشگه کم له لای نه وان بی، نه وه خزماتیه ده مین، نه مده ش به لای من وه سه خته، نیتا که نه وان خویان به شتر هاتون و خوشگه کم زیز بووه، ده بی کزایی پینیتین!! پیداکری براه کم کزایی به خزماتیه تی نیوان بنه مالیه نیمه و نه وان هینابوو، به لاه دوو مندالی چاوشه کوله گهی هاوبه ش بوون. منداله کان جگه رگوشه ی هه ردوکمان بون. به وه یه شه وه رایه له ی خزماتیه نیوان نه ده پسا، نه فسوس نه وه کاته بیر له وه مه سه له یه نه کرایه وه.

ژنبراکه کم به ره و ریگه یه کی دیکه هانی دهادم، نه وه پینابوو تا چه ند زووتر شوو بکه موه، نه وه نده زووتر ناسوده ده م. نه وه به ناوری براه کمه وه قسه ی ده کرد. براه کم جاریک نه وه مه سه له یه لای دایکم باسکردبوو، پینکوتیو: هر سئ مانگه ته واو بکات به شوی دده موه. ده یان که س ده ستی ماچ ده کن!!

خه می دووری منداله کانم ده یسووتاندم، جه سته و دروونی هله ده تکاندم، خواردن و خه وی لیحه رام کردبووم، دایکم هه ولی دده رایگه ی نه وه پیندرئ له جیگه یه ک منداله کانم ببینم، به لاه براه کم بروییانو ی ده هینابوه، وای به باش ده زانی که ته یه کجاری له بیر خومیان به رمه وه. باوکی منداله کانیش خه زی نه ده کرد من ببینم، پیداکری براه کم ته رازووی نه وی قورسنتر کردبوو. جاریکان پووری منداله کان به دزییه وه سه ردانی کردین، وینه ی منداله کان بئ هینابوو که له سه یزان گرتوبویان. ثای که جوان بوون!! باسی نه وان بئ کردم. من قورگم نوسابوو، گریان ریگه ی پینه دهادم پرسپاری زوری لینکه م، که چی

کاتئ دادور برپاری جیابوونه وه ی هه ردوکمانی دا، پرسپاری له چاره نووسی منداله کان کرد. من خه زم ده کرد جگه رگوشه کانم بئ من بن و مافی نه وه هین که له گه لیاندا بزیم، به لاه چونکه براه کم پیندر هوشپاری کردبوومه وه که نایب باس له منداله کانم بکم، نیتر به چاوی پر له گریان نه وه رووم له دادور کردو گوتم: گه وره م! ژنیکه بیده سته لاتم! تونای نه وه م نیه به پرسپاری تی منداله کانم بگره نه سته، با به باوکیان بدرین، به لاه ده بی منیش مافی دیتنی نه وانم هه بی. دادور سه ریکی له قانند، دواتر لیمپرسی: (تو منداله کانت ناویت؟!) بنگومان خه زم ده کرد نه گه لیاندا بزیم و ژانی خوم بئ نه وان ترخان بکم، به لاه له ژیر هه رده ش ی براه مده نه وی ریگه یه م هه لیژاردبوو، نه مده تونای لی پیاشگه ز بیمه وه.

به کهمین شه وی به بی منداله کان زور سه خت و دژور بوو، خه م لینه ده کوه، به دزییه وه ده گریام و فرمیسم هه لده رشت، دهم زانی ببینه وه یان ناسان نیه. داخه کم ته نیا دایکم په ی به تازاره کانی من دهربد، جار چاره دلنه وای ده کردم، به داهانو دلگه ی ده کردم، که چی نه وان ی دیکه یان ناگیا ن له خه م و کوفانه کانی من نه بوو، یاخود نه یانده ویست گوئ له ناله و هاواری دهورونی من بگرد. خوشگه کانم له مالی خویان بوون. براه کم شم هینده نه یه دوانم، نه مده زانی هاوخه میم له گهل ده کات یان نا؟! مانگی په کم نه ک هه ره ستم به په شمانی ده کرد، نه گه له ترسی براه کم نه بووایه سه ری خوم هه لده گرت و به ره و لای منداله کان ده گه راکمه وه. ناخو کیشه که ی نیمه هی نه وه نه بوو به بنه سست بکات، ریگه چاره ی ناسان بوو، به لاه که لله رقی براه کم به و روژده گی یانده بووم. له مالی نیمه شدا براه کم هه مه کاره بوو، که س نه یه تونای قسه ی له قسه یدا بکات. نه وه ی نه وی بیگو تابه ره ته ده کرایه وه، نه وه ی نه وی بیوستابه ده بوایه سه ربگری. براه کم رقی له باوکی منداله کان هه لگرتبوو، له به ده ختی مندا جاریکیان له سه ر

که وتبوون. دل م بویان ده سووتا. له باوه شم ده گرتن و ماچم ده کردن. هینستا به ک مانگ به سه ر مردنی نه وه ژنه تیه ری نه کردبوو که ژنبراکه م باه تی ژنه یان نه وه ی هینابوه کی بیه ی به گوردی منی بئ براه کی خوی خواز بپنی کرد. براه کی هم له من گه ورتهر بوو، هه ممش چوار مندالی هه بوو. من لاه سه یر بوو! ناخو هینستا چله ی سه رگی نه کرابوو، که چی شو وه که ی بیری له ژنه یان نه وه کردبوو. باوکی منداله کان منیش ٥ مانگ زیاتر بوو که جیابوو یه نه وه که چی نه هینابوو، نه مده ش ده یان پرسپاری له لای من دروست ده کرد. ژنبراکه م باسی ده وله مهندی و پیاوه تی براه کی خوی ده کرد. نیمه هه موومان براه کی نه ومان دهناسی. پیاویکی خراپ نه بوو، به لاه له ریزی منیش دانه بوو. هه م زور له من گه ورتهر بوو. هه ممش چوار مندالی هه بوو.

باوکیان بئ راده نام، ده یانگرت : خوی دایک و باوک تا سه ر بئ مندال نامینی! نه وه نده ت خوشیه تا دایک و باوک ماون، دواپی له یه نه ده ستی ژنبرا ده که وی! ده تکاته خزمه تکاری منداله کان خوی! باشتر وایه بیر له خوت بکه یته وه، خوا ده رگه یه کی داخستوه، هی دیکه ده کاته وه. هه موو خزمان هانیان دهادم تا هه رچی زووتره شوو بکه موه. نازانم بچی له و کاتانه دا ده یان که س دینه پیشه وه سو سک دهرده پرین و خویان به دل سو ز و خه مخورت داده نین. ده یان که س خویان نزیک ده کرده وو دل سو زی خویان پیشان دهادم. دل سو زی و دلنه وای نه وان جگه له هاندان بئ شوو کرده وه و دوزینه وه ی پیایو ژنخواز شتیکی دیکه نه بوو. له و سه رو په نده دا هاوسه ری برای ژنبراکه م له سه ر مندالبوون کچی دواپی کرد. نیمه به شداریمان له پرسه که یدا کرد. مندالی بیدایک و هه تیووم ببینی که چو ن بیتاز

جگه رگوشه کانم نامزیم لینکه ن و خویان دهباه شم ناوین. من ماوه یه کی باش له نامیزم گرتن و بونم پیوه کردن. نوخونی دهورونم دارشت. براه کم ناگای له مه نه بوو، بویه به په له گه راکمه مال، نه مجاره یان خه م و گه سه ری دیکه ش زیاد بوون، ترسم له وه هه بوو که نیتر منداله کان نه مناسنه وه، رقم لینه لیگردن و فراهوشم بکه ن. من له نینو دهریای خه م و په ژارده دا سه ولی ژیانم لیده دا. روژ دوا ی روژ دیوار ی نیوان من و منداله کانیش به رزتر ده بوو. دهره تی دیدارمان بئ نه دهره خسا. ژنبراکه م هانی دهادم تا هه رچی زووتره شوو بکه موه و جاریکی دیکه ش به ختی خوم تاقی بکه موه. منیش له نینو نه وه هر زانه دا ده ژیا م. راستیه که ی من باوه رم به شوو کرده وه نه بوو، به لاه دانیشتنی به و شو وه یه ش بیزاری ده کردم. هه م چاوشوری براه کم سووم که به ختیوه ده کردم هه ممش ترسی دوا ی دایک و

نه و وایده زانی من خه می جگه رگوشه کانم نیو ده موه ی له بیران بکم. پووره که یان ژنیکه ی هوشمه ندو خوتنده وار بوو، پیشتر پیوه ندی نیوانمان زور خوشبوو. نه و داخباری خوی بئ جیابوونه وه مان هه لده رشت. نیگه رانی چاره نووسی منداله کان بوو، ده یگوت: نه گه ر باوکیان ژن پینتته وه، من ده یان به مه لای خوم و به ختیوان ده کم!

بیانه ویت توندووتیزی له مندالدا بنه بکه ن نه و کاریکی هه روا ناسان نیه، به لکو زور زخمه ته چونکه هر له فلیم کارونه وه تا ده کاته هه و ال و درماو فلیم هه موویان توندووتیزی و کوشتنی تیدایه. یان له سه ر شاشه ی کویپوته رو چه ند یارییه کی تری مندال که چه نندین جوړی ده مانچه و ته قه مهنی و شتی تر که مندال له گه لیاندا به شتر دیت و چه ند جاریک به سه ر نامیزه کاندیا زال ده بییت و چه ندین کورژاو و بریندار له دهوری خوی کوره کاتوه وه یان زهره له که لوپه لی ناو مالی یاریه کان دهن، به مده ش خوشحال ده بییت. ته نیا منداله کان به و یاریانه خوشحال نابین، هه ندی جار هه رزه کاره کانیش ده گرتیته وه که زور به پر و شوه و خویان بئ نه و یارییه نه لیکترینیانه ناماده ده که ن وه ک نه تار ی و پله بیسته یشن و چه ند نامیریکی تر. که واته ده بی مندال له و جوړه فلما نه دورر بکه یه وه و ده بی ناره زایی دهرییرین له به راکمه ریان و به قیزه و من ناویان به نین یان له گه لیاندا به شدار بیین و له سه ر رو دوا ی ناو فلمه کان بریون له گه لیان چونکه هژکاری شهرو کوشتنی لیده که ویته وه.

دوباره ده بییت له سه ر نه وه رابه تریت که نه و وشه یه به کاره نیانی هه له یه. نه گه ر بمانه ویت رووبه رووی توندووتیزی ببینه وه که تنگی به منداله کان هه لچنیه، ده بییت چو ن مامه له ی له گه لدا بکه ین؟! نه گه ر سه رنج بده یه نه م دیره ی سه ره وه ده بیینن که هر خوممان مندال له سه ر توندووتیزی راده یینن و فیری ده که ین که چو ن که سایه تیه کی توندووتیزی و شه رانگیزو توندووی بئ هه لده بزییرین. بئ نمونه کیشی نیوان دایک و باوک که زور کاریگه ره بوسه ر دهورونی مندال هه ندی جار و له مندال ده کات که لاسایان بکاته وه. یان کاتیک مندال له مالدا زهره دات یان لاسارییه ک ده کات یان چه ند شتیکی تر راسته وخو له لایه ن دایک یان باوکه وه به لیدان وه لاسی کرداره که ی دده درپیته وه. کاتیک منداله که ت سکالای خوی بئ دایک یان باوک ده بات ده لی: هاوری که م لیندم توش بی هیچ بیر کرده وه یه ک ده لییت نه ی تئ چیت کرد لیت نه دایه وه. به مده ش مندال به و جوړه لیدوانانه شه رانگیز دهره چیت یان نه گه ر به پیچه وانه وه منداله که ت کاتیک شه ر ده کات و ده ستی خوی دهره شیتی نابیت ده ستخوشی لینکری و بئ کاره که ی پینکه نی. دایک یان باوک که ر

به هه موو شیوه کانییه وه هه ر جینوه و وشه یه کی ناشیرینه ده بی هه ندی جار له مالی شدا

مندال و توندووتیزی

م. شیلان عهبدوئلا

نه مرو تا چ راده یه ک سه رکه و تنی به ده ست هیناوه. په روه ره کردنی مندال له سه ر شیوازی نهرم و نیانی و له خویوردووی کاریکی بنه رته یه، بئ پیگه یانندنی مندالیکه به ره وشت. منداله کانمان له سه ر ناستی شه رانگیزی یان توندووتیزی په روه ره بکه ین. ده بییت له هه مووکات و ساتیکدا بیر له وه بکه ینه وه که منداله کانمان به دورر بگردین له جینودان و شهروشور، که واته جنیو

له کومه لگه ی مرؤقیه تیدا سیسته می په روه ره پایه خ و کاریگره ی زور گه وره له سه ر تاک و کو ی کومه لگه به جی ده هیلیت. بئ قسه کردن له سه ر نه م بابه ته هه ستیاره دهمه ویت نامازه به سیسته می په روه ره دی نه مرو ی کومه لگه ی کورده واری بده م. نایا سیسته می په روه ره کردنی مندال له کومه لگه ی کوریدا له سه ر ناستی مندالان و نه وه ی نوی